

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.02.2018, sp. zn. 8 Tdo 97/2018, ECLI:CZ:NS:2018:8.TDO.97.2018.1

Číslo: 19/2019

Právní věta: Za uvedení v omyl ve smyslu § 209 odst. 1 tr. zákoníku o trestném činu podvodu lze považovat i jednání pachatele, který k tomu, aby se obohatil, vytvořil situaci záměrně vyvolávající u poškozeného pocit důvěry, kterou poté pachatel zneužil např. tím, že neinformoval poškozeného o podstatných okolnostech určité majetkové dispozice, pokud pod vlivem důvěřivosti vyvolané pachatelem a při neznalosti záměru pachatele mu poškozený umožnil nebo sám provedl transakci na úkor vlastního majetku. To platí zejména za situace, jestliže je poškozený vyššího věku či psychicky nebo mentálně oslabený a na rozdíl od pachatele nezkušený v daném oboru nebo z jiného důvodu neschopný domyslet důsledky svého počínání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.02.2018

Spisová značka: 8 Tdo 97/2018

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podvod

Předpisy: § 209 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného D. P. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 4 To 112/2017, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 3 T 47/2016.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2017, sp. zn. 3 T 47/2016, byl obviněný D. P. uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že nejprve dne 18. 9. 2014 v O. jakožto zaměstnanec a manažer prodeje obchodní společnosti N. K. R. D., s. r. o. (dále „společnost NKRD“), na straně prodávajícího na základě plné moci uzavřel za společnost NKRD smlouvu o rezervaci č. R/K 302 se zájemcem o byt, poškozeným J. B., na bytovou jednotku označenou jako byt č. K302, ve které úmyslně uvedl nepravdivou kupní cenu bytu ve výši 1 300 000 Kč, ačkoliv správnou kupní cenu bytu znal a věděl, že k tomuto dni činí 1 172 442 Kč, což poškozenému úmyslně nesdělil, následně s poškozeným dne 5. 11. 2014 uzavřel kupní smlouvu č. KS/K302, jejímž

předmětem byl uvedený byt č. K302, kde již správně uvedl kupní cenu ve výši 1 152 082 Kč, když byla poškozenému poskytnuta obchodní sleva z původní ceny ve výši 20 360 Kč, a následně dne 9. 12. 2014 v O. – M. O. v sídle pobočky Československé obchodní banky, a. s., a v Poštovní spořitelně, a. s., instruoval poškozeného J. B. tak, aby jednak uhradil bankovním převodem v plné výši kupní cenu daného bytu na účet společnosti NKRD a jednak zbylou částku ve výši 147 918 Kč uhradil ve prospěch jiného účtu, k němuž obviněný sdělil údaje České spořitelně, a. s., a poškozený v domněnku, že jde o legální provizi obviněného, případně o částku pokrývající náklady na opravy společných prostor, zaslal finanční částku ze svého účtu ve prospěch účtu uvedeného obviněným, který byl účtem přítelkyně obviněného P. D., která následně obdržené finanční prostředky zčásti přeposlala obviněnému na jeho účet a zčásti mu je předala v hotovosti, a obviněný je užil pro svou potřebu, ačkoliv mu za sjednaný prodej bytu nenáležela od kupujícího žádná provize, a tím způsobil poškozenému J. B. škodu ve výši 147 918 Kč.

2. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců.

3. O odvoláních státního zástupce a obviněného rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 4 To 112/2017, tak, že z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu sám rozhodl tak, že podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku odsoudil obviněného k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu 2 roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku odvolací soud uložil obviněnému i peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 500 Kč, tedy v celkové výměře 50 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Jinak ponechal napadený rozsudek nezměněn. Odvolací soud pak podle 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněného jako nedůvodné.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný D. P. prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. pro nesprávnost právního posouzení činu, jímž byl uznán vinným.

5. Podle názoru obviněného samotný fakt, že v rezervační smlouvě byla uvedena částka za prodáváný byt vyšší než v navazující kupní smlouvě, nezakládá příčinnou souvislost s následnou škodou, přičemž poškozený nebyl uveden v omyl, ani obviněný nevyužil jeho omylu či nezamlčel mu podstatné skutečnosti. Rezervační smlouva totiž obsahuje podle ustálených zvyklostí i prokázaných skutečností toliko přiměřeně přesný odhad ceny bytu, který není pro smlouvu tohoto typu podstatný, když v kupní smlouvě byla cena bytu upravena. Tím se zabránilo pochybnostem o reálné ceně bytu. Podle názoru obviněného nebyla poškozenému způsobena škoda na majetku, neboť při uzavření kupní smlouvy bylo postaveno na jisto, že cena bytu činila 1 152 082 Kč, a nikoliv původně odhadovanou částku 1 300 000 Kč, s čímž byl poškozený seznámen. Uvedení odlišné částky v rezervační smlouvě neuvedlo poškozeného v omyl, protože se týkalo skutečností, jež měly teprve nastat. Omyl se sice může týkat i budoucích okolností, pachatel však musí vědět o omylu jiného již v době, kdy dochází k jeho obohacení. V daném případě pak obviněný nemohl vědět o omylu poškozeného, který byl seznámen s reálnou kupní cenou bytu uvedenou v kupní smlouvě.

6. Obviněný nespatřuje naplnění objektivní stránky přečinu podvodu ani v následném jednání spočívajícím v jeho společném postupu s poškozeným při zaslání částky 147 918 Kč ve prospěch

obviněného, neboť se tak stalo po ústní dohodě a ve vzájemné součinnosti za předem jasných a konkrétních podmínek. Pokud by měl obviněný úmyslně uvést poškozeného v omyl, neexistovala by u poškozeného alternativní představa použití investovaných finančních prostředků, jak popisuje soud ve skutkové větě ve výroku o vině, ale pouze vize jednoho důvodu vštěpeného do mysli poškozeného obviněným.

7. Podle obviněného soudy nižších stupňů nepopsaly adekvátně kauzální nexus, neboť neexistuje žádná příčinná souvislost mezi jednáním obviněného a následkem v podobě škody na majetku poškozeného. Přitom na podkladě skutkové věty nelze dojít k závěru, že spáchaný skutek je přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku a že platba částky 147 918 Kč nemohla mít a neměla charakter odměny za zprostředkování prodeje, spojené s příslibem materiální i osobní pomoci obviněného poškozenému.

8. Obviněný zpochybnil i naplnění subjektivní stránky přečinu podvodu, protože skutková věta ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku neobsahuje takovou okolnost, která by prokazovala jeho úmysl obohatit se. V době uzavření rezervační smlouvy nebylo zřejmé, za jakou částku bude prodáván byt k dispozici v okamžiku zveřejnění nabídky k prodeji, rezervační smlouva byla uzavřena na částku odhadní, poškozený ji nepovažoval za konečnou a ani obviněný sám neznal a nemohl znát skutečnou cenu bytu. Ze zjištění, která měly soudy k dispozici, proto nevyplývají skutečnosti svědčící o naplnění subjektivní stránky přečinu podvodu.

9. Proto v závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené rozhodnutí a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ostravě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

10. K podanému dovolání se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, která se neztotožnila s námitkami obviněného. Podle ní je v popisu skutku jasně uvedeno, že nadsazený údaj o ceně bytu se stal předmětem rezervační smlouvy i přesto, že přesná cena obchodovaného bytu byla obviněnému známa, a nebylo důvodu k jejímu stanovení orientačním způsobem. Poškozený byl uveden v omyl postupem, jakým v návaznosti na nadsazenou výši kupní ceny v rezervační smlouvě obviněný zcela záměrně instruoval poškozeného o tom, aby nad rámec uhrazené kupní ceny prodávajícímu zaplatil ještě další částku, která zbývala do orientační kupní ceny bytu stanovené ve výši 1 300 000 Kč. Poškozený ji považoval za provizi za služby obviněného, případně jako platbu na opravy společných prostor bytového domu, v němž byl situován obchodovaný byt. Přitom šlo o platbu vyplacenou mimo účet prodávajícího. Nestalo se tak po vzájemné dohodě a ve vzájemné součinnosti, jak tvrdí obviněný, protože poskytnutí takové platby předcházela nepravdivá instrukce ze strany obviněného. Podle ní pak poškozený v domnění o legitimitě poskytnuté platby následně jednal, a to ke své škodě a k obohacení obviněného. Z uvedených důvodů jde o přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve všech zákonných znacích jeho skutkové podstaty, a proto státní zástupkyně navrhla, aby bylo dovolání jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného D. P. je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde ho lze učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

12. Obviněný uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v jeho druhé alternativě, přičemž námitky obviněného v jeho dovolání jim v zásadě odpovídají.

IV. Důvodnost dovolání

13. Obviněný vytýkal napadenému odsuzujícímu rozsudku, že nebyly naplněny obligatorní znaky objektivní a subjektivní stránky skutkové podstaty přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a to uvedení jiného v omyl, příčinná souvislost mezi jeho jednáním a způsobeným škodlivým následkem a úmyslné zavinění.

14. Pokud jde o námitky obviněného, podle nichž činem kladeným mu za vinu nebyl naplněn znak spočívající v uvedení jiného v omyl, soud prvního stupně již v přezkoumávaném rozsudku reagoval na obdobné výhrady a vysvětlil závěry, které učinil ohledně tohoto znaku. Přitom obviněný věděl od poškozeného, že disponuje větší finanční částkou, a zneužil této jeho situace i jeho stařeckého věku a záměrně v rezervační smlouvě uvedl částku ve výši 1 300 000 Kč, která byla vyšší než cena bytu prodávaného za částku 1 172 442 Kč. Částku ve výši 147 918 Kč, o niž obviněný vědomě navýšil cenu v rezervační smlouvě a kterou vylákal od poškozeného, si chtěl ponechat pro svou potřebu, a proto po podpisu kupní smlouvy, kde byla uvedena správná cena bytu, instruoval poškozeného tak, aby zbývající částku zaslal na účet přítelkyně obviněného v domnění, že jde o provizi nebo o částku připadající na opravu společných prostor.

15. Odvolací soud v zásadě nic nezměnil na těchto závěrech soudu prvního stupně a jen doplnil, že o důvodech, proč má poškozený vedle kupní ceny ve výši 1 152 082 Kč uhradit i další částku 147 918 Kč na jiný účet, jehož číslo mu obviněný nadiktoval, nijak neinformoval poškozeného. Poškozený, jak opakovaně zdůraznil, se až do vyšetřování celé záležitosti domníval, že šlo o legální provizi obviněného, případně částku pokrývající náklady na opravy společných prostor. Současně poškozený vyloučil, že by mělo jít o platbu za nějaké služby, které mu obviněný v budoucnu poskytne.

16. Jak je tedy z uvedeného zřejmé, soudy nižších stupňů se tím, zda obviněný uvedl poškozeného v omyl a jakým způsobem k tomu došlo, zabývaly a Nejvyšší soud k jejich závěrům, které jsou v zásadě správné, považuje za vhodné pouze doplnit a upřesnit následující.

17. Soudy nižších stupňů podle tzv. právní věty ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku shledaly, že obviněný spáchal přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku v alternativě, podle níž uvedl jiného v omyl, tedy nedospěly k závěru, že by využil něčího omylu nebo zamlčel podstatné skutečnosti.

18. Uvedení v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, jež nejsou v souladu se skutečným stavem věci, přičemž omylem je rozpor mezi představou u podváděné osoby a skutečností. Uvedení v omyl lze dosáhnout konáním (viz rozhodnutí uveřejněná pod č. 13/1981, č. 45/1996 a č. 44/1999 Sb. rozh. tr.), opomenutím, anebo konkludentním jednáním (viz rozhodnutí uveřejněná pod č. 57/1978-I. a č. 46/1981 Sb. rozh. tr.). Uvést v omyl lze lstí, ale může jít i jen o pouhou nepravdivou informaci, zvláště když v běžném životě není zvykem ověřovat si pravdivost podávaných informací. V žádném případě se nevyžaduje nějaká zvláštní rafinovanost. Mezi omylem u podváděné osoby a majetkovou dispozicí, kterou provede oklamáný, a na jejím základě vzniklou škodou u poškozeného a obohacením pachatele, popřípadě jiné osoby, musí být příčinná souvislost.

19. Obviněný D. P. brojil v dovolání proti tomu, že nemohl uvést poškozeného J. B. v omyl, pokud v rezervační smlouvě uvedl vyšší cenu, než jaká odpovídala kupní ceně bytu obsažené v kupní smlouvě, ani tím, že poškozený považoval úhradu částky ve výši 147 918 Kč za legální provizi anebo za náklady na opravy společných prostor. K tomu je třeba uvést, že o podvodné jednání jde i v případě, jestliže podvedený je schopen zjistit nebo ověřit si skutečný stav rozhodných okolností, avšak je ovlivněn působením pachatele ve formě podání nepravdivých informací nebo zamlčení podstatných informací, takže si je v důsledku pachatelova jednání neověří buď vůbec, nebo tak neučiní včas (viz

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. [5 Tdo 1256/2003](#)).

20. Pro posouzení toho, za jakých okolností poškozený jednal, a zda to bylo proto, že byl pachatelem uveden v omyl, je nutné vycházet z celého souhrnu okolností a chování pachatele, které měly vliv na poškozeného a jeho rozhodnutí. Mezi tyto okolnosti patří případně pozice poškozeného či postavení pachatele vůči poškozenému předtím, než si zajistil, aby vylákal od poškozeného finanční prostředky. Z tohoto kontextu nelze vytrhávat jen jednu okolnost, která sice měla podstatný, nikoliv však výlučný význam pro naplnění cíle pachatele, jímž byla snaha obohatit se na úkor poškozeného. Uvedení v omyl nemusí spočívat jen v jednorázovém konání, kterým pachatel předstírá okolnosti, jež nejsou v souladu se skutečným stavem věci, ale může se skládat z dílčích na sebe navazujících úkonů, jimiž pachatel vytvoří situaci, aby záměrně navodil u poškozeného pocit důvěry, čehož posléze využije tím, že např. neinformuje poškozeného v potřebné míře, a vlivem navozené důvěřivosti a v důsledku nedostatku potřebných informací o záměru pachatele poškozený umožní pachateli nebo sám provede transakce na úkor svého majetku. Takové jednání lze považovat za uvedení v omyl lstí, jejímž cílem je vylákání finančních prostředků od poškozeného za účelem vlastního obohacení (nebo obohacení jiné osoby). Význam může mít zneužití situace, v níž se poškozený nachází (jako zvláště oslabená oběť), jakou je např. stáří, psychická nemoc, nedůvodná důvěra, ale i nedostatečná životní zkušenost, nedostatečná rozumová vyspělost, anebo jiné oslabení nebo oproti pachateli znevýhodnění, vedoucí k neschopnosti domyslet důsledky pachatelem instruovaného nebo vyžadovaného počínání či požadavků.

21. Povahu uvádění v omyl poškozeného J. B. mělo v nyní posuzované věci nejen to, že obviněný uvedl v rezervační smlouvě nedůvodně navýšenou částku, ale i celková situace a snaha obviněného o navození důvěry v poškozeném. Tato snaha vycházela již z toho, že obviněný byl zaměstnancem a manažerem prodeje společnosti NKRD, tedy osobou znalou podmínek prodeje bytů a odborníkem, na jehož solidnost a zodpovědnost poškozený spoléhal, resp. ji očekával, když ze žádných okolností nevyplývalo, že by obviněný mohl zneužít tohoto svého postavení. Navíc poškozený, téměř sedmdesátiletý muž, byl osobou, která v rozhodné době byla v tíživé situaci, protože neměl řádné bydlení (bydlel u kamaráda), jemuž nedlouho předtím zemřela manželka. Byl osamělým člověkem, který obviněného opakovaně navštěvoval v jeho kanceláři, kde se mu mimo projevů intenzivní snahy o získání bytu svěřoval se svými problémy, a obviněnému dával i najevo, že je finančně zajištěn. Obviněný pak zneužil této jeho situace, o níž věděl. Pokud jde o rezervační smlouvu č. R/K 302 na byt označený jako K302, zcela v rozporu s obvyklým způsobem, jakým byla u společnosti NKRD realizována rezervační smlouva, do ní uvedl cenu ve výši 1 300 000 Kč neodpovídající kupní ceně bytu. Obviněný přitom neupozornil poškozeného na to, že se takto uvedená cena může změnit, a nezaslal rezervační smlouvu, jak byl povinen, poškozenému ani svému nadřízenému Ing. L. T. Přitom takto jednal, ačkoliv ke dni podpisu uvedené smlouvy dne 18. 9. 2014 mu byla známa skutečná cena bytu, která byla určena jeho nadřízenými v částce 1 172 442 Kč, s čímž byl obviněný seznámen e-mailem ze dne 16. 6. 2014, jehož přílohou byla tabulka s cenami bytů prodávaných v sekci „K“ nemovitostí. Přitom na internetu byly ceny zveřejněny v momentě, kdy došlo ke spuštění prodeje bytů příslušné sekce. Pokud jde o cenu uváděnou v rezervační smlouvě, zde musela být vždy uvedena konkrétní částka, neboť klient si jednoduše rezervuje konkrétní byt, jednoduše za konkrétní ceny, a nebylo tak možné uzavřít rezervační smlouvu v době, kdy ještě nebyly známy ceny bytů, nebo s odlišnou cenou. Ze všech těchto důvodů neměl obviněný logický a opodstatněný důvod, aby v rezervační smlouvě uváděl jinou kupní cenu, než která odpovídala tomu, jak byla určena, a tedy cenu vyšší.

22. Uvedené okolnosti však nebyly jedinými, jimiž obviněný působil na poškozeného, protože poškozenému např. dával vstupenky na sportovní utkání apod. Pod vlivem takto vybudované důvěry poškozeného pak obviněný po podpisu kupní smlouvy na pobočce Poštovní spořitelny ho instruoval nejenom k úhradě kupní ceny za byt v částce 1 152 082 Kč na účet společnosti NKRD, ale i k tomu, aby na jiný účet (své přítelkyně) uhradil i částku ve výši 147 918 Kč. Na to, že jde o částku, na niž

není žádný nárok, a že není hrazena na účet prodávajícího, však obviněný nijak neupozornil poškozeného, a o důvodech tohoto kroku (svého požadavku) vůbec poškozeného neinformoval. Neřekl mu, z jakých důvodů a proč má uhradit i částku ve výši 147 918 Kč, a nesdělil mu k tomu žádné skutečnosti. Obviněný nic neuvedl poškozenému o důvodnosti tohoto finančního kroku a o jeho správnosti či oprávněnosti, jen vycházel z navozeného dojmu plynoucího již z okolností při uzavření rezervační smlouvy 1 a 1/2 měsíce předtím a tento dojem žádným způsobem do té doby nerozptýlil, a to ani když se poškozený ptal, na co je určena částka ve výši 150 000 Kč, na což mu obviněný neodpověděl, ale „asi to nějak obkecal“. Obviněný tudíž vycházel z důvěřivosti poškozeného, již si u něj při jejich předchozích setkáních vybudoval, jakož i z toho, že součet uvedených částek představoval v rezervační smlouvě avizovanou částku ve výši 1 300 000 Kč.

23. Uvedené jednání obviněného i vzniklý následek, který představuje větší škodu na majetku poškozeného, jsou v příčinné souvislosti, která byla v této věci zachována, ač obviněný v dovolání namítal, že tomu tak nebylo. Jednání obviněného, jak je vyjádřeno v popisu skutku ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně, vedlo k tomu, že poškozenému vznikla zjištěná škoda. Jednání obviněného spočívající v navození omylu u poškozeného a v následném vylákání finančních prostředků s využitím právě omylu na straně poškozeného svědčí o tom, že toto cílené chování obviněného bylo příčinou, která vedla k následku (účinku), který v této věci nastal, a tím byla škoda na cizím majetku. Z hlediska naplnění znaků přečinu podvodu bylo bráno v úvahu jen to jednání obviněného, které předcházelo transferu peněz z dispozice poškozeného do dispozice obviněného jako pachatele, a toto jednání bylo v příčinné souvislosti s následkem, který má podobu úbytku majetku na straně poškozeného. Nebylo bráno v úvahu to jednání, které spadalo do stadia poté, co se uskutečnil zmíněný transfer (chování obviněného ve snaze zajistit si dále důvěru poškozeného proto, aby poškozený neuveřejnil neoprávněnost transakce), protože ho nelze považovat za součást jednání rozhodného pro naplnění znaků přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2010, sp. zn. [7 Tdo 486/2010](#)).

24. Na základě všech těchto skutečností je výhrada obviněného, podle níž nenaplnil znaky objektivní stránky přečinu podvodu, nedůvodná.

25. V další části odůvodnění se Nejvyšší soud vypořádal s námitkami obviněného zpochybňujícími jeho úmyslné zavinění jako znaku subjektivní stránky přečinu podvodu. Tyto námitky rovněž neshledal důvodnými.

Nejvyšší soud tedy uzavřel, že napadená rozhodnutí ani jim předcházející řízení není zatíženo vytýkanými vadami, proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného D. P. jako zjevně neopodstatněné.